

Βουσύ, οὐχὶ διότι ἦτο ἐχθρὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀλλὰ διότι ἐγίνωσκε τὰ μυστικά σου. Ἄ! ὁ Μονσορὼ ἐγίνωσκε καλλίστα διατὶ ἔπραττες ἐκεῖνο τὸ ἔγκλημα.

— Διαβόλε! ἐψιθύρισε ὁ Κριλλιών, διατὶ νὰ μὴ εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιλεὺς;

— Μ' ἐξυθριζοῦσιν εἰς τὸν οἶκόν σας, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ δούξ, πελιδνὸς ἐκ τοῦ τρόμου, διότι, εὐρισκόμενος μεταξὺ τῆς σπασμωδικῆς κινουμένης χειρὸς τοῦ Κριλλιών καὶ τοῦ αἰμακτώδους βλέμματος τοῦ Σαίν-Λύκ, δὲν ἐθέωρει ἑαυτὸν ἀσφαλῆ.

— Ἐξέλεθετε, Κριλλιών, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Κριλλιών ἐξῆλθε.

— Δικαιοσύνην! Μεγαλειότατε, δικαιοσύνην! ἐξηκολούθησε ν' ἀναφωνῇ ὁ Σαίν-Λύκ.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, τιμωρήσατέ με, διότι, ταύτην τὴν πρωτάν, ἔσσωσα τοὺς φίλους τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ διότι ἀπέδωκα δικαιοσύνην πρὸς τὴν Ὑμετέραν ὑπόθεσιν, ἥτις εἶναι καὶ ἐμῇ.

— Καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαίν-Λύκ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, σοὶ λέγω, ὅτι εἰς οἰκνότητι ὑπόθεσιν ἀναμιχθεὶς φέρεις κατάραν καὶ ὅτι, ὅπου δῆποτε ἂν ὑπάγῃς, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ σὲ παρακολουθεῖ. Μεγαλειότατε, ὁ ἀδελφός σου ἐπροστάτευσεν τοὺς φίλους σου, δυστυχία ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ βασιλεὺς ἠσθάνθη φρικίασιν τρόμου.

Ταύτοχρόνως, ἠκούσθη ἔξωθεν ἀόριστος θόρυβος, εἴτα δ' ἐσπευσμένα βήματα καὶ ταχέως ἀνταλλασσόμενα ἐρωτήσεις.

Βαθεῖα καὶ παρατεταμένη σιγὴ ἐπεκράτησεν.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς σιγῆς, ὡς ἂν φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ ἐδικαιολόγει τοὺς λόγους τοῦ Σαίν-Λύκ, ἡ θύρα, τρεῖς κρουσθεῖσα βραδέως καὶ μετ' ἐπισημότητος ὑπὸ τῆς ρωμαλέας χειρὸς τοῦ Κριλλιών, ἐκλονίσθη.

Ψυχρὸς ἰδρὼς κατέβρεξε τοὺς κροτάφους τοῦ Ἑρρίκου καὶ ἀνέτρεψε τοὺς χαρρακτῆρας τοῦ προσώπου του.

— Ἡττήθησαν! ἀνεφώνησεν, οἱ δυστυχεῖς φίλοι μου, ἠττήθησαν!

— Τί ἔλεγον ὑμῖν, Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Σαίν-Λύκ.

Ὁ δούξ συνήνωσε τὰς χεῖράς του ἐν τρόμος.

— Βλέπεις, ἀνὰνδρε! ἀνεφώνησεν ὁ νεανίας, ἰδοὺ πῶς αἱ δολοφονίαι σώζουσι τὴν τιμὴν τῶν βασιλέων! Ἐλθέ, λοιπόν, νὰ σφάξῃς καὶ ἐμέ, εἶμαι ἀσπλος.

Ἐρρίψε δὲ τὸ ἐκ μεταξὺς χειρόκτιόν του κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ δουκός.

Ὁ Φραγκίσκος ἔρρηξε κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἐγένετο πελιδνός.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν ἤκουσε, διότι εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— ὦ! ἐψιθύρισε, οἱ δυστυχεῖς φίλοι μου ἠττήθησαν, ἐτραυματίσθησαν. ὦ! τίς θά μοι δώσει ἀσφαλεῖς εἰδήσεις περὶ αὐτῶν;

— Ἐγώ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχικώ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεγνώρισε τὴν φιλικὴν φωνὴν καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας.

— Λοιπόν! εἶπε.

— Δύο ἀπέθανον καὶ ὁ τρίτος ψυχωραγεῖ.

— Τίς εἶναι ὁ τρίτος;

— Ὁ Κουέλος, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Εἰς τὸ μέγαρον Βοσού, ὅπου μετῆνεγκον αὐτόν.

— Ὁ βασιλεὺς οὐδὲν πλέον ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ, ἀλλ' ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης. ἐκπέμπων θρηνώδεις κραυγὰς.

Ὁ Σαίν-Λύκ εἶχεν ὀδηγήσει τὴν Ἀρτέμιδα παρὰ τῇ φίλῃ τῆς Ἰωάννας δὲ Βρισσών, τῇ συζύγῳ του, ἐντεῦθεν δὲ προῆλθεν ἡ βραδύτης τῆς εἰς τὸ Λουῆδρον ἐμφανισέως του.

Ἡ Ἰωάννα διῆλθε τρεῖς νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐπαγρυπνοῦσα ἐπὶ τῆς παραληρούσης φίλης τῆς.

Τὴν τετάρτην ὅμως ἡμέραν, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς κοπώσεως, ἀπῆλθε ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἀλλ' ὅτε, μετὰ δύο ὥρας ἐπέστρεψε, δὲν ἐπανεῦρε τὴν Ἀρτέμιδα.

Ὁ Κουέλος ἀπέθανεν ἐν τῷ μεγάρῳ Βοσού καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως, μετὰ τριακονθήμερον ἀγωνίαν.

Ὁ Ἑρρίκος ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος.

Ἀνῆγειρε τοῖς πεσοῦσι φίλοις του λαμπρὰ μασωλεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστήθησαν ἐκ μαρμαροῦ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Ἐκάνονισεν λειτουργίας εἰς μνημόσυνον αὐτῶν, συνέστησε νὰ μνημονεύωσιν αὐτῶν ἐν ταῖς δεήσεσι, προσέθετο δὲ εἰς τὴν καθημερινὴν προσευχὴν του, τὸ ἐπόμενον δίστιχον:

Εἰς τῶν δικαίων, Κύριε, τάξον τὸν χορὸν
Τὸν Κουέλον, τὸν Σχομβέρν καὶ τὸν Μωζιρόν.

Ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ὁ Κριλλιών ἐφρούρει τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἀπέστρεφετο καὶ οὐδ' ἐσυγχώρησεν αὐτόν ποτέ.

Ἦτο ὁ μὴν Σεπτέμβριος, ὅτε ὁ Σχικώ, ὅστις οὐδέποτε πλέον ἀπεμακρύνετο τοῦ Ἑρρίκου, ἔλαβε τὴν ἐπομένῃ ἐπιστολὴν ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Beaume.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη διὰ χειρὸς γραφέως.

Ἀγαπητὲ ἀρχὼν Σχικώ,

Ὁ ἀὴρ εἶναι γλυκὺς εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν καὶ ὁ τρυγητὸς προμηνύεται ἀφθονος ἐφέτος, εἰς τὴν Βουργουνδίαν. Λέγουσιν, ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὁ ἡμέτερος κύριος, τοῦ ὁποίου ἔσσωσα τὴν ζωὴν, ὡς φαίνεται, κατατρύχεται ὑπὸ θλίψεων· ὀδηγήσατε αὐτόν εἰς τὴν Μονὴν ἡμῶν, ὅπου θέλομεν προσφέρει αὐτῷ οἶνον τοῦ ἔτους 1550, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυφα εἰς τὴν οἰναποθήκην μου καὶ ὅστις δύναται νὰ φέρῃ τὴν λήθην τῆς βαθυτέρας λύπης· οὗτος ὁ οἶνος θέλει ἀποδώσει αὐτῷ τὴν χαρὰν, διότι εὐρὸν εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία τὴν ἐπομένην ἀξιοθαύμαστον φράσιν: «Οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου!» Ἐλθετε, λοιπόν, φίλτατε κύριε Σχικώ, ἔλθετε μετὰ τοῦ κυρίου δ' Ἐπερνάν, ἔλθετε μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Σαίν-Λύκ καὶ θέλετε ἰδεῖ, ὅτι πάντες θὰ παχυνθῶμεν.

Ὁ εὐλαβέστατος ἡγούμενος

Δὸν Γορανφλότος

ἡμέτερος ταπεινότητος θεράπων καὶ φίλος.

Γ. Γ. Θελετε εἶπει τῷ βασιλεῖ, ὅτι δὲν ἔλαβον εἰσέτι καιρὸν νὰ δεηθῶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν φίλων του, κατὰ τὴν σύστασίν του, ἐνεκα τῶν ἀσχολιῶν τῆς

ἐγκαθηδρόσεώς μου· πλὴν, ἅμα τῷ τρυγητῷ, θέλω ἀσχοληθῆ βεβαίως περὶ αὐτῶν.

— Ἀμήν, εἶπεν ὁ Σχικώ. Οἱ πτωχοὶ διάβολοι συνιστῶνται ἀρίστα τῷ Θεῷ.

Δμλ.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ *Andersen*.

Ὅτε ἀκόμη ὁ Ἅγιος Παῦλος εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ μᾶλλον εἰς τὰς Ἀθήνας, κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀγνώστου Θεοῦ, συνηντήθη κάποτε μ' ἕνα χωρικόν—τοῦ Μαρκοπούλου ἡ τῆς Κερατέας—ἐν ᾧ ἔκαμνε τὴν περιόδιαν του.

— Ποῦ πᾶς, συμπέθερε; τὸν ἠρώτησε.

— Γυρίζω ὁλόκληρον τὸν κόσμον διὰ νὰ ἐργασθῶ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀπήντησεν ὁ Ἅγιος Παῦλος.

— Ἐ! ἂν θέλῃς, ἐπανελάβην ὁ χωρικός, ἐρχομαι καὶ γὼ μαζὺ σου. Ἐεύρω καὶ γὼ γράμματα, ἤμουνα Εἰρηνοδίκης πρῶτα, καὶ ἔτσι θὰ σὲ βοηθήσω σημαντικά. Μὲ δέχεσαι;

— Ἀκοῦς! γιὰτί ὄχι; Ἀρκεῖ μονάχα νὰ φέρεσαι καλὰ καὶ νὰ προσεύχεσαι πρῶτ' καὶ βράδ' μὲτ' προσευχὴν ποὺ θὰ σὲ διδάξω ἐγώ.

— Πράγμα εὐκόλον, εἶπεν ὁ Εἰρηνοδίκης.

Καὶ ἤρχισαν πάλιν τὸ ταξιδί των.

Ὁδοιποροῦντες ἐφθασαν ἔξω δύο χωρίων, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἤχουν διαφορετικὰ οἱ κώδωνες.

— Γεὰ νὰ σοῦ πῶ... ἀλήθειά, ἔξέχασα τὸ νομά σου...

— Παῦλος, εἶπεν ὁ Ἅγιος.

— Ναι! γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἡ Παυλάκη, γιὰτί χτυποῦν αὐταῖς ἡ καρπάνες ἔτσι;

— Ἐκεῖ δεξιὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος Παῦλος, γίνεται γάμος, καὶ ἐδῶ εἰς τὰ ἀριστερὰ κῆποιος πέθανε καὶ πηγαίνουν νὰ τὸν θάψουν.

— Καλὰ μὰς ἦλθε, ἐσκέφθη ὁ χωρικός, εἴτα δὲ μελαγχολικὸς λαλῶν.

— Πρέπει νὰ χωρισθοῦμε μὲτ' στιγμὴν σύντροφε, εἶπεν. Ἐγὼ θὰ πάγω στὸν γάμο καὶ σὺ πῆγαινε στὸ λείψανο. Ἐμένα δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου. Ἐπειτα ἐσὺ θὰ βγάλῃς καὶ κανένα λόγο, σὰν περὶ γραμματισμένος.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἀνεῖν ἀντιρρήσεως, ἐδέχθη ὑπῆγεν εἰς τὴν κηδεῖαν καὶ ἀνέστησε τὸν νεκρόν, εὐρὼν συνάμα καταλλήλον περίστασιν νὰ κηρύξῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου του. Ἀναχωρῶν δ' ἐκεῖθεν ἔλαβεν ὡς εὐγνωμοσύνην δῶρα καὶ 100 δραχμάς.

Μετ' οὐ πολὺ εἶδεν ἐρχόμενον, ὑποβεβρεγμένον σχεδόν, καὶ τὸν σύντροφόν του χωρικόν.

— Ἐ! σύντροφε, ἐφώναζεν ἀπὸ μακρὰν ὁ Εἰρηνοδίκης μόλις εἶδε τὸν Ἅγιον Παῦλον, ἐφαγα, ἐπια, διεσκέδασα, ἐχόρεψα καὶ στὰ ὕστερα μοῦ ἔδωκαν καὶ μὲτ' πεντάρια. Ἐσὺ πῶς τὰ πῆγες;

— Οὐ! εἶπεν ὁ Ἅγιος Παῦλος, ἐγὼ ἤμουν περὶ τυχηρὸς ἀπὸ σέ. Ἐγὼ ἔχω 100 δραχμάς.

Ἦνοιξε δὲ τὸν σάκκον ἵνα ἴδῃ τὸ νόμισμά του ὁ συνοδοιπὸρος του, καὶ ἐκωδώνισε συνάμα αὐτάς.

Ἄλλ' ἀμέσως ὁ πονηρὸς χωρικός ἐρριψεν ἐξαίφνης ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων τὸ χαλκινόν ἰδικόν του κράζων.

— Σύντροφε, μοιρασιά, μοιρασιά.

— Εὐχαρίστως, εἶπε καλοκαγῆθως ὁ Ἀπόστολος. Καὶ μεθ' ὅλης τῆς δικαιοσύνης ἔδωκε τὰ ἡμίση εἰς τὸν χωρικόν, μεθ' ὃ ἐπανέλαβον τὴν οδοιπορίαν των.

— Πεινῶ, εἶπεν ὁ Εἰρηνοδίκης μετ' ἀρκετὸν δρόμον, πεινῶ καὶ θαρρῶ πῶς δὲν θὰ εἶνε ἄσχημα ἂν ἐπέραμε κανένα ἀρνάκι ἐκείνου τοῦ τσοπάνη. Δὲν θὰ μᾶς ᾔδῃ κἀν.

— Κακὸν σύντροφον ἐπέτυχα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἅγιος Παῦλος, πρὸς δὲ τὸν χωρικόν: ὄχι, ὄχι, φίλε μου, εἶπε· καλλίτερα πάρε αὐτὸ τὸ τᾶλληρον καὶ ζήτησε νὰ σοῦ πωλήσῃ ἓνα ἀρνί. Ἐπειτα σφάζει το καὶ ζήτησέ του τὴν χύτραν του νὰ τὸ μαγειρέψῃς. Θὰ ἔλθω καὶ γὼ ἔπειτα νὰ τὸ φάμε μαζί.

Ὁ χωρικός ὑπήκουσεν. Ἠγόρασε τὸ ἀρνίον, τὸ σφάξε, τὸ ἡτοίμασε καθ' ὅλα καὶ τὸ ἔρριψε εἰς τὴν χύτραν.

Ἀλλὰ περητῆρησεν ὅτι τὸ ἦπαρ τοῦ ἀρνίου, δὲν ἐβούλιζετο, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του, καὶ τοῦτο τὸν ἐδαίμονιζε.

— Αὐτὸ τὸ διαβολοσηκότη! ἔλεγε, καὶ πάλιν τὸ ὤθει ἵνα βυθισθῇ.

Ἔως οὐ τέλος ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἐξαγάγῃ ἐκεῖθεν καὶ ἄβραστον σχεδὸν καὶ εἶτα νὰ τὸ καταβροχήσῃ.

Μετὰ πολλὴν ὥραν, ἀφοῦ ἦλθε καὶ ὁ Ἀπόστολος, ἐκάθησαν νὰ φάγουν.

— Δόσε μου ἓνα κομματί σηκότη, εἶπεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν συνοδοιπὸρον του.

Οὗτος ἠρεύνησεν ἵνα δῇθεν τὸ εὔρη καί,

— Περὶεργον πρᾶγμα, δὲν ἔχει, ἀπεκρίθη.

— Δὲν ἔχει! Τί ἔγινε λοιπόν;

— Ἐεῦρω καὶ γῶ. Θὰ ἦταν βέβαια χωρὶς σηκότη.

— Μπᾶ! ἀδύνατον! Κάθε ἀρνί ἔχει καὶ τὸ σηκότη του.

— Πῶς ἀδύνατον; Σοῦ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ζωὴν μου πῶς δὲν εἶχε τίποτε. Θυμοῦμαι μάλιστα ποῦ εἶχα σφάζει ἄλλη μετ' ὅρα ἓν ἀρνί καὶ δὲν εἶχε καὶ ἐκεῖνο.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἅγιος Παῦλος καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ γεῦμά των σιωπηλῶς.

Ἀμα ἐτελειώσαν, ἐπανέλαβον τὸν δρόμον των, καί, οὐχὶ πολὺ μακρὰν, εἶδον δύο χωρία εἰς τὰ ὅποια, ὡς καὶ εἰς τὰ δύο ἄλλα, ἐκτυποῦσαν οἱ κώδωνες.

— Μπᾶ! καὶ ἐδῶ εἶνε γάμος καὶ λείψανο; ἠρώτησεν ὁ χωρικός.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἀπόστολος.

— Καλὰ, ἐγὼ θὰ πάγω τὴν ὥραν εἰς τὸ λείψανο καὶ σὺ εἰς τὸν γάμον, γιὰτί, γιὰτί νὰ εἴμεθα δίκαιοι, πρέπει καὶ σὺ νὰ χορεύῃς λίγο.

— Ὅπως θέλῃς.

— Ἀλλά, σὲ παρακαλῶ, γιὰτί πέ μου

πῶς ἔκανες καὶ ἀνέστησες ἐπὶ τὸν νεκρόν;

— Ἀ, τίποτ' εὐκολώτερον, εἶπεν ὁ Ἅγιος. Ἐβάλα τὰ χέρια μου ἐπάνω του καὶ ἐφώνηξα: «Νεκρέ, ἐγέρθητι» σὲ διατάσσω ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

— Δηλαδή ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀπήντησεν ὁ Εἰρηνοδίκης χωρικός· καλὴν ἀντάμωσιν, φίλε μου, ἐπανελάβε καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος ἔλαβε καὶ ἐκεῖνος τὴν πρὸς τὸν γάμον ἀγούσαν μεδιῶν.

Ὁ χωρικός ἄμα ἐφθασεν εὔρε τοὺς πάντας ὁδηγοῦντα τὸν νεκρὸν κλαίοντας.

— Ἐ! σταθῆτε, σταθῆτε. Ποῦ πάτε. Θὰ τὸν ἀναστήσω, ἐφώνησεν.

Οἱ χωρικοὶ ἐκλαβόντες αὐτὸν ὡς τρελὸν ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των.

— Γιὰ δέτους, εἶπεν ἐν ἀγανακτήσει ὁ Εἰρηνοδίκης. Σταθῆτε, ποῦ σὰς λέω, θὰ τὸν ἀναστήσω, εἶδὲ ἄλλοιῳ, νὰ μὲ κρεμάσετε σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ψηλὸ δένδρον.

Ὅλοι τότε ἔστησαν καὶ τῷ ὑπεσχέθησαν ἀκουσθῆν 100 ταλλήρων ἐν πραγματοποίησιν τὴν ὑπόσχεσίν του, εἶδὲ μὴ τὴν κρεμάλαν. Ἀποθόδευσεν τὸ φέρετρον κατὰ γῆς. Αὐτὸς δὲ μὲ ὕψος ῥήτορος καὶ ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας.

— Νεκρέ, φωνάζει, ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, σήκω.

Ὁ νεκρὸς, οὐδ' ἐκίνησεν. Ὁ χωρικός, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, ἐπανελάβε τοὺς λόγους καὶ δευτέραν καὶ τρίτην φορὰν ἐντονώτερον, ἀλλὰ, ὁ νεκρὸς ἐκράτει τὸ ραχάτι του.

Ἐπὶ τέλους ὠχρός, κάτωχρος ἐξ ὀργῆς,

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Διαβόλου λοιπόν, σήκω.

Οἱ παριστάμενοι, ἀκούσαντες τοὺς ἀσεβεῖς τούτους λόγους καὶ ὑποθέσαντες ὅτι τοὺς περιπαίζει, ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν ἀγγλόνην.

Ἄνευ δίκης καὶ ἄνευ ἀπολογίας, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε θέσει τοὺς δρους.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος, ὁ ὅποιος κάλλιστα ἐγίνωσκε τί ἤθελε συμβεῖ, ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν του.

Μόλις τὸν εἶδεν ἔτιμον νὰ ὑποστῇ τὴν ἐκτέλεσιν:

— Δυστυχῇ, τὸν ἠρώτησε, τί ἔκαμες καὶ σὲ τιμωροῦν ἔτσι;

Ὁ χωρικός μανιώδης κατὰ τοῦ συντρόφου του ἀπεκρίθη δι' ὕβρεων καὶ λοιδοριῶν λέγων ὅτι δὲν τοῦ ἔδειξε καλὰ τὸν τρόπον ποῦ ἀνασταίνουν τοὺς νεκρούς.

— Πῶς ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Ἅγιος Παῦλος. Ἐγὼ καλὰ σὲ ἐδίδαξα, ἀλλὰ σὺ δὲν τοὺς εἶπες τοὺς λόγους ὅπως ἔπρεπε. Ἀδιαφοροὶ ὅμως, ἂν θέλῃς, μπορῶ νὰ σὲ σώσω, ὅταν μοῦ πῇς τί ἔγινε τὸ σηκότη τοῦ ἀρνιοῦ.

Δὲν εἶχε σοῦ λέγω, δὲν εἶχε. Τί μὲ βασανίζεις ἔτσι.

— Εἶχε, μὰ δὲν τὸ μαρτυρεῖς. Εἰπέ τὴν ἀλήθειαν καὶ γὼ θ' ἀναστήσω τὸν νεκρόν.

— Ἄφες με ἡσυχον· θέλω νὰ κρεμασθῶ; ἀφοῦ σοῦ λέγω πῶς δὲν εἶχε. Κρέμαστέ με γρήγορα, κρεμάστέ με.

Τότε ὁ Ἅγιος Παῦλος βλέπων ὅτι ἐπρωτίμα νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ ὁμολογήτῃ

τὴν ἀλήθειαν διέταξε νὰ τὸν ἀπολύσῃ καὶ ἀνέζησε τὸν νεκρόν.

Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν τοῦ χωρίου ἐκείνου, εἶπεν ὁ Ἅγιος Παῦλος εἰς τὸν συνοδοιπὸρον του:

— Βλέπω, φίλε μου, πῶς δὲν μπορῶ νὰ ταξειδεύω μαζί σου. Πρέπει νὰ χωρισθούμε, διότι δευτέραν φορὰν δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν κρεμάλαν, ἐπειδὴ τὸ πείσμα σου ἐκεῖ θὰ σὲ φέρῃ. Τώρα θὰ μοιράσουμε τὰ χρήματά μας. Ἰδοὺ τὰ ἔκαμα τρία μερίδια.

— Πῶς; γιατί; Εἴμεθα μόνο δύο.

— Ἐνα γιὰ μένα, ἓνα γιὰ σέ, καὶ τὸ τρίτον γιὰ κεῖνον ποῦ ἔφαγε τὸ σηκότη.

Μὰ τὴν ζωὴν μου, μὰ τὴν ζωὴν μου, σοῦ λέγω πῶς ἐγὼ τὸ ἔφαγα, ἀνέκραξεν ὁ χωρικός μετὰ χαρᾶς καὶ ἀρπάσας σχεδὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀποστόλου τὴν τρίτην μερίδα, ἀπεμακρύνθη τραγυδῶν.

— Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἅγιος Παῦλος. Οὐδ' ὁ θάνατος φέρει τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅπουτον φέρουν τὰ χρήματα!

[Μίμησις]

Αἰσώπου

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Παρουσιάζονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρ. τελῶν]

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα . . . λεπτὰ 50 (55)

Ὁ Γουαράνυ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα . . . λεπτὰ 50 (55)

Σαβιέ-Δε-Μοντεπέν: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἄρτι ἐκδοθὲν ὁρ. 3 (3,30)

Φριδερίκον Σουλιέ: **Αἱ Τέσσαρες Ἐποχαί**, μυθιστορία ἱστορικὴ, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Ν. Πιπίνου . (Τόμος Α' **Οἱ Κέλται**. — **Οἱ Γαλάται**) . . . δραχ. 2.50 (2,70)

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: **Διηγήματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα . . . δραχ. 1 (1,20)

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** . . . δραχ. 3 (3,30)

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεώνης**, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σουλίσση . . . δραχ. 1.50 (1,80)

Αἰμιλίου Ρισδοῦρ: **Τὰ δύο Λίβνα**. Δρ. 1,60 [2]

Κομήσης Δάκ: **Ἡ Ὁραία Παρισιῇ** λπ. 60 [70]

Γρηγορίου Α. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοσιδάραχμον Ἐπαθλον** . . . λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεγάττα: **Ἰγνισιὴν**, μετάφρασις Ν. Ἀξελῶ, ἱατροῦ . . . δραχ. 4 (4,30)

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς** . . . δραχ. 4. (4,30)

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: **Τρεῖς μῆνες παρὰ τῇ Δουκίσῃ τῆς Πλακεντίας**, φυλλάδιον Α' . . . λεπ. 40. [45]

Σαβιέ Μαρμιέ: **Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Ἐπιτεδύργης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . δραχ. 1.50 (1,70)

Pierre Zaccan: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, Μυθιστορία . . . δραχ. 2.20 (2,40)

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι *Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει*. Ἐκδοσις δευτέρᾳ, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα *Ἡ Καταστροφή τῶν Γεννητῶν*, Τόμος 2 . . . δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ἡ Ἡρώς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις . . . δραχ. 4. [4,50]

Paul de Koch: **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου . . . δραχ. 2 (2,20)

Paul de Koch: **Ἡ γυναῖς τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί**, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου . . . δραχ. 1 (1,20)